

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Kateřinou Peroutkovou ve věci

žalobce: **X. X. X.**, narozený dne X
t.č. X

proti

žalovanému: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy**
sídlem Kaplanova 2055/4, 148 00 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 11. 2023, č.j. KRPA-375337-18/ČJ-2023-000022-ZSV

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze dne 24. 11. 2023 domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „žalovaný“), jímž bylo podle ust. § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), rozhodnuto o zajištění žalobce

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

za účelem správního vyhoštění, přičemž doba zajištění byla podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce považoval rozhodnutí za nezákonné, nepřezkoumatelné a šablonovité, neboť vychází z nesprávně a nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci, nelze souhlasit s tím, že žalobce nemá na území ČR žádné sociální, ekonomické a kulturní vazby. Tvrdil, že za dobu svého pobytu navázal vztah s českou občankou, se kterou tvoří stabilní pár, tato žena je těhotná a v nejbližších měsících se žalobci narodí potomek, původní rodina žalobce ve Vietnamu jej zavrhl, jeho nová rodina je nyní zde a vazby k zemi původu jsou zpřetrhané, kvůli své nové rodině by žalobce vyhoštění pociťoval jako osobní neštěstí, rovněž se učí českému jazyku a má náklonost k české kultuře, chce se začlenit do společnosti. Žalovaný ve svém rozhodnutí uvádí řadu nepravdivých informací o osobních poměrech žalobce a odvolává se na to, že správní orgán nemá dostatek prostoru pro provedení šetření ve věci, rovněž není pravda, že by žalobce neměl v ČR závazky, neboť dluží v ČR asi 3 miliony Kč, jeho pokračující zajištění znemožňuje navrácení finančních prostředků věřitelům.
3. V důsledku nedostatečně zjištěného skutkového stavu je napadené rozhodnutí nepřiměřené s ohledem na soukromý a rodinný život žalobce, a to zejména s ohledem na jeho těhotnou přítelkyni, a dále s ohledem na shora uvedené nepravdivé informace o osobních poměrech žalobce, žalovaný se i přes znalost vazeb žalobce k České republice rozhodl přistoupit ke správnímu vyhoštění a zajištění žalobce.
4. Namítal, že jeho protiprávní jednání nedosahovalo takové intenzity, aby bylo zajištění nezbytné, naopak byly dány takové okolnosti, které odůvodňovaly využití mírnějších institutů, zejména zvláštních opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců, žalovaný jejich neuložení nedostatečně odůvodnil, žalovaný argumentoval irelevantními skutečnostmi, jeho úvahy se přičí zásadám logiky. K nevyužití opatření dle § 123b odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců žalobce namítal, že žalobci vypršelo jeho pobytové oprávnění, nemůže tak být nikde oficiálně nahlášen, dle logiky žalovaného by žádné osobě, které bylo uloženo správní vyhoštění, nemohlo být toto zvláštní opatření uloženo, neboť u každé takové osoby absentuje hlášené místo pobytu. Samotná dikce daného ustanovení pak pracuje s možností změny místa pobytu a jejím nahlášením správnímu orgánu, není tak jasné, proč žalovaný uvádí, že by žalobce nebyl k zastižení, neboť mění adresu svého pobytu. Žalovaný si měl uvedené informace ověřit a teprve poté ve věci rozhodnout. Rovněž není logické, pokud žalovaný u uvedeného opatření uvádí, že žalobce nemá dostatek financí k opuštění ČR, když na jiném místě rozhodnutí uvádí, že žalobce má pro opuštění ČR dostatek prostředků. K ust. § 123b odst. 1 písm. b) žalovaný uváděl, že žalobce nedisponuje žádnými finančními prostředky, což však na jiných místech rozhodnutí popírá; dané rozhodnutí je tak nedostatečné. K povinnosti cizince osobně se hlásit na polici v době policií stanovené žalovaný zcela nepřiléhavě argumentoval nedostatkem peněz na vycestování do Vietnamu a přáním žalobce pracovat v ČR; dle žalobce tyto okolnosti nikterak nesouvisí. Rovněž odůvodnění posledního z možných opatření je nedostatečné a zcela odbyté. Celkově je odůvodnění v této části v rozporu se spisem, zcela obecné, nejsou dostatečně specifikovány obavy

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

z nebezpečnosti a nedůvěryhodnosti žalobce, žalovaný je přitom povinen poukázat na konkrétní skutečnosti, i Nejvyšší správní soud judikoval, že samotný nelegální vstup či pobyt na území ČR ještě nezakládá nezbytnost zajištění cizince.

5. Považoval za nespravedlivé, pokud žalovaný velkou část odůvodnění postavil na tom, že žalobce údajně pohrdá zákony ČR, když však se jednalo o pouhou neznalost, která však již byla z velké části napravena tím, že se dostal do problémů s českými orgány veřejné moci.
6. Žalovaný poukazoval na nepřiléhavou judikaturu Nejvyššího správního soudu, která se týká důvodů dle § 124 odst. 1 písm. c) a d) zákona o pobytu cizinců, nikoli písm. b), citovaný rozsudek dává navíc zapravdu spíše žalobci.
7. Zpochybňoval odůvodnění délky zajištění, které není transparentní a přezkoumatelné, žalovaný odkazuje na vágní a obecné informace, uvedl pouze hrubý popis úkonů a jejich proveditelnosti, nepředložil však konkrétní úvahy, které ho k těmto závěrům vedly, neuvedl konkrétní popis jednotlivých kroků a jejich časové náročnosti, nevěnoval se posouzení možné spolupráce se zastupitelským úřadem. Délka zajištění též byla stanovena extenzivně a nepřiměřeně, aniž by k tomu byl relevantní důvod. Odkázal na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 24. 2. 2023 č.j. 42 A 1/2023-13, kde tento soud konstatoval nepřezkoumatelnost.
8. Rovněž poukazoval na zmínku žalovaného ohledně aktuální situace týkající se pandemie Covid-19, což dle názoru žalobce svědčí o tom, že si ani nedal práci s finální podobou rozhodnutí a jde o text nakopírovaný ze vzorů. V současné době přitom již o pandemii nelze hovořit, nelze připustit paušalizované rozhodování ve věci zajištění cizinců, žalobce zde nepáchal žádnou trestnou činnost, důvodem zajištění je pouze jeho nelegální pobyt.
9. **Navrhl, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno a bylo rozhodnuto, že zajištění žalobce musí být bez zbytečného odkladu ukončeno, rovněž navrhl přiznání odkladného účinku žalobě.**

III. Vyjádření žalovaného

10. Žalovaný uvedl, že podmínky dle ust. § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců byly naplněny, s žalobcem bylo dne 10. 11. 2023 zahájeno řízení o správním vyhoštění, rozhodnutí o správním vyhoštění bylo vydáno dne 11. 11. 2023. Měl za to, že se neodchýlil z limitu diskrečního potenciálu a jasně a konkrétně svůj výrok odůvodnil, uložení zvláštních opatření za účelem vycestování by nebylo dostatečné pro naplnění cíle řízení, kterým je realizace správního vyhoštění. Poukázal na to, že žalobce byl dne 10. 11. 2023 kontrolován policií v budově Obvodního soudu pro Prahu 10, kde na výzvu nepředložil žádný doklad totožnosti či jiné pobytové oprávnění, pouze předložil trestní příkaz ze dne 10. 11. 2023, kde z důvodu nedoložení dokladů byla přidělena totožnost pomocí identifikačních úkonů, dne 10. 11. 2023 žalobce do protokolu uvedl, že do ČR vstoupil nelegálně v měsíci březnu 2020 za pomoci převaděče, věděl o neoprávněnosti svého pobytu a zaměstnání v ČR, ale svou situaci nijak neřešil, pro legalizaci pobytu nic neučinil. Sám uvedl, že není nijak kontaktní, nemá dostatek prostředků na složení finanční kauce, bydlí v pronajatém bytě u kamaráda, nemá zde sepsanou žádnou nájemní smlouvu, není zde přihlášen a svůj pobyt často mění. Na základě toho žalovaný rozhodl

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

dle ust. § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, neboť bylo zřejmé, že by mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění.

11. K žalobním námitkám poukázal na strany 3-5 napadeného rozhodnutí, kde dostatečně definoval, proč nebylo přistoupeno k mírnějším opatřením, volba mírnějších opatření, než je zajištění, je vázána na předpoklad, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat při realizaci správního vyhoštění a není důvodná obava, že se bude vyhýbat jeho případnému výkonu. Pokud je zde důvodná obava, že cizinec bude případný výkon správního vyhoštění mařit, což nejčastěji bude vyplývat z dosavadního jednání cizince, nelze podle § 123b odst. 3 zvláštní opatření uložit a přistoupí se přímo k jeho zajištění. Žalovaný po zhodnocení dosavadního chování žalobce, kdy tento vstoupil na území ČR nelegálně za pomoci převaděčů, bez povolení k pobytu a dokladů totožnosti, a následně zde bez povolení vykonával pracovní činnost, shledal v jeho případě důvodnou obavu, že výkon správního vyhoštění bude z jeho strany zmařen, a proto nemohl mírnější prostředky použít, poukázal na usnesení Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) ze dne 28. 2. 2017 č.j. 5 Azs 20/2016-38.
12. K délce zajištění uvedl, že jednotlivé kroky nutné k realizaci správního vyhoštění jsou podrobně rozepsány na str. 5 – 6 napadeného rozhodnutí.
13. K námitce ohledně rodinných vazeb žalobce v ČR uvedl, že žalobce do protokolu o jeho vyjádření uvedl, že v ČR není žádná osoba, pro kterou by ukončení jeho pobytu v ČR bylo nepřiměřeným zásahem do soukromého či rodinného života, měl zde českou přítelkyni, se kterou se rozešel, nesdílí společnou domácnost s občanem EU, nemá zde žádné závazky ani pohledávky, jeho vycestování do domovského státu je možné, žalobce protokol sepsaný za přítomnosti tlumočníka jako správný a úplný podepsal, nepožadoval změny či doplnění. Jeho námitku ohledně rodinného života tak nelze považovat za relevantní.
14. Prizmatem správního vyhoštění je ukončit nežádoucí pobyt cizince na území, další odklad vyhoštění v průběhu účinků správního vyhoštění by byl v rozporu se zájmem státu, za této situace při naplnění skutkové podstaty dle ust. § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců je bez významných okolností v podstatě vyloučeno aplikovat zvláštní opatření za účelem vycestování, neboť by k tíženému cíli nevedlo. Po zhodnocení dosavadního chování žalobce shledal existenci důvodné obavy, že výkon správního vyhoštění bude z jeho strany zmařen, proto žalovaný přistoupil přímo k zajištění žalobce, jehož chování je závažné, negativně zasahující do zájmů chráněných zákonem o pobytu cizinců.
15. Závěrem uvedl, že dne 21. 11. 2023 vydal příkaz k ukončení zajištění žalobce, a to na základě rozhodnutí Odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra ze dne 14. 11. 2023, vydaného na základě žádosti žalobce o mezinárodní ochranu. Navrhl, aby žaloba byla zamítnuta.

IV. Obsah správního spisu

16. Ze správního spisu soud zjistil, že dne 10. 11. 2023 byl hlídkou Policie ČR při provádění pobytové kontroly v budově Obvodního soudu pro Prahu 6 kontrolován žalobce, který nepředložil žádný doklad totožnosti, ani žádné povolení k pobytu, v trestním řízení, které s ním bylo vedeno, sdělil svou totožnost; na základě toho vzniklo podezření, že se na území ČR nachází neoprávněně, byl zajištěn, následně byl dle evidencí ztotožněn jako

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

žalobce. Součástí spisu je i trestní příkaz ze dne 10. 11. 2023 č.j. 1 T 111/2023, kde byl žalobce ztotožněn pomocí identifikačních úkonů.

17. S žalobcem bylo dne 10. 11. 2023 zahájeno řízení ve věci správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3, 4 zákona o pobytu cizinců, téhož dne do protokolu o výsledku, který se konal za přítomnosti tlumočníka, uvedl, že do České republiky přicestoval v březnu 2020 za pomoci převaděče, v ČR poté pobýval bez povolení k pobytu a pracoval bez povolení k zaměstnání, je si vědom, že je zde nelegálně, bydlí v pronajatém bytě v Praze (udal adresu), a to u kamaráda, nemá tam uzavřenou smlouvu, nemá tam zvonek, jen poštovní schránku, do ČR přijel za prací, měsíčně vydělá asi 40 000 Kč pro vlastní potřebu, majetek v ČR nevlastní, je zdravý, zdravotní pojištění nemá, na dotaz možnosti uložení zvláštních opatření za účelem vycestování uvedl, že nemá dostatek finančních prostředků na složení kauce, bydlí v pronajatém bytě u kamaráda, ale svůj pobyt často mění. Dále uvedl, že peníze na život má, peníze na vycestování zpět do Vietnamu také, je svobodný a bezdětný, v ČR nikoho nemá, měl zde českou přítelkyni, ale už se rozešli, ve Vietnamu má celou rodinu, rodiče, bratra a prarodiče, v ČR ani v EU nemá žádné příbuzné ani jiné vazby, ani osoby, vůči které by měl vyživovací povinnost či ji měl v péči, v ČR není osoba, kvůli které by ukončení jeho pobytu bylo z hlediska zásahu do soukromého nebo rodinného života nepřiměřené, nesdílí společnou domácnost s občanem EU, nemá v ČR žádné závazky nebo pohledávky, byl odsouzen za držení cizí platební karty, o jeho zajištění nevyžaduje vyrozumět žádnou osobu v ČR, v domovském státě se může vrátit za rodinou, může tam být se svými rodiči, naposledy byl ve Vietnamu v roce 2020, nemá žádnou překážku ve vycestování, ve Vietnamu mu vůbec nic nehrozí, je to pro něj bezpečná země, má tam zajištěno i právo na soudní ochranu a na spravedlivý proces, na dotaz, zda vycestuje dobrovolně, uvedl, že zde chtěl zůstat ještě asi dva měsíce a vydělat peníze, pak měl v plánu vycestovat, na dotaz ohledně možností doručování jeho osobě uvedl, že není nikde kontaktní, uvedl pouze číslo mobilního telefonu, v ČR se stýkal pouze se svými krajany, nemá tady žádné kulturní a společenské vazby. Nechtěl nic doplnit ani změnit, protokol podepsal jako správný a úplný.
18. Dne 11. 11. 2023 bylo žalovaným vydáno rozhodnutí č. j. KRPA-3755337-16/ČJ-2023-000022-ZSV, kterým bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 a 4 zákona o pobytu cizinců uloženo správní vyhoštění a stanovena doba 3 let, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie a smluvních států, doba k vycestování byla stanovena do 20 od nabytí právní moci rozhodnutí, a to na základě skutečnosti, že na území ČR pobýval v období od 1. 4. 2020 do 10. 11. 2023 bez platného cestovního dokladu a bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn.
19. Napadeným rozhodnutím ze dne 11. 11. 2023 bylo podle ust. § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců rozhodnuto o zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění, přičemž doba zajištění byla stanovena na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody. Blíže se soud bude obsahem napadeného rozhodnutí zabývat v souvislosti s vypořádáním jednotlivých žalobních námitek.
20. Příkazem žalovaného ze dne 21. 11. 2023 č.j. KRPA-375337-32/ČJ-2023-000022-ZSV bylo zajištění žalobce ukončeno k témuž dni, neboť byl zajištěn podle zákona o azylu.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

21. Městský soud v Praze o věci samé rozhodl ve lhůtě dle § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců, a to bez jednání dle téhož ustanovení, jelikož účastníci řízení projednání věci při ústním jednání nepožadovali a soud nepovažuje nařízení ústního jednání za nezbytné.
22. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobcem uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“)), a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). V souladu s požadavky rozsudku Soudního dvora ze dne 8. 11. 2022, *Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid*, C-704/20 a C-39/21, soud z úřední povinnosti přezkoumal i podmínky zákonnosti zajištění žalobcem nenamítané. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
23. Podle ust. § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců *police je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání.*
24. Podle § 123b odst. 4 zákona o pobytu cizinců *o druhu a způsobu výkonu zvláštního opatření za účelem vycestování rozhoduje police. Při rozhodování o uložení zvláštního opatření police zkoumá, zda jeho uložení neohrozí výkon správního vyhoštění, a přiblíží k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.*
25. Soud neshledal důvodnou námitku nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Žalovaný vycházel z údajů, které žalobce sám uvedl ve správním řízení, a to při svém výsledku dne 10. 11. 2023, kdy ohledně svého soukromého a rodinného života sdělil, že je svobodný a bezdětný, v ČR pobývá od roku 2020, měl zde přítelkyni, ale rozešli se. Žalobce neuvedl, že by měl v České republice či v Evropské unii jakékoli blízké osoby, výslovně uváděl, že má příbuzné ve Vietnamu. Ve správním řízení ani při svém výsledku nikde neuváděl, že má v současné době v České republice přítelkyni, ani neuváděl, že by očekával narození potomka, žalovaný se tak s takovými tvrzeními nemohl nijak vypořádat, ani na ně reagovat. Stejně tak žalobce ve správním řízení neuváděl, že jej jeho rodina ve Vietnamu zavrhl, naopak tvrdil, že se může vrátit k rodičům a nemá žádné překážky ve vycestování. Netvrdil ani nic o tom, že by se učil českému jazyku a snažil se začlenit do společnosti v České republice, ale uváděl, že zde nemá žádné vazby a přijel pouze za účelem výdělků, stýkal se pouze s krajany, rovněž vyjádřil záměr vycestovat zpět do Vietnamu, poté, co ještě vydělá nějaké peníze. Žalobce ani ve správním řízení nezmínil, že by měl v ČR jakékoli závazky či dluhy, natož dluhy ve výši 3 milionů Kč; při svém výsledku uvedl, že v ČR nemá žádné závazky či dluhy. Žalovanému tak nelze vytýkat, že vycházel z neúplně či nesprávně zjištěného skutkového stavu, žalovaný naopak vyšel z konkrétních informací, které ve správním řízení uvedl sám žalobce, a tyto v napadeném rozhodnutí náležitě zohlednil. Soud přitom v souladu s § 75 odst. 1 s.ř.s. vychází ze stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, přičemž ve správním řízení žalobce nic o své těhotné přítelkyni, zavržení ze strany rodiny ve Vietnamu, ani dluhu v České republice neuváděl. Tato tvrzení žalobce uvedl až v žalobě, tedy k nim podle § 75 odst. 1 s.ř.s. přihlížet nelze, navíc se jedná o tvrzení zcela obecná, kdy žalobce ani neuvedl
- Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

jméno své přítelkyně či podrobnosti ohledně tvrzeného dluhu a tato svá tvrzení nepodložil žádnými důkazy.

26. Soud shledal, že žalovaný se rovněž dostatečně zabýval případnými dopady do rodinného a soukromého života žalobce (viz strana 6 napadeného rozhodnutí), a to v rámci hodnocení realizovatelnosti výkonu správního vyhoštění, kdy zkoumal existenci případných překážek ve vyhoštění žalobce. Přitom vyšel z toho, že žalobce pochází z Vietnamu, všechny rodinné příslušníky má v domovském státě, na území ČR žalobce žádné osobní vazby neuvedl, nesdílí zde domácnost s žádnou osobou, o nikoho nepečuje a nikoho nevyživuje, je svobodný a bezdětný, v ČR nemá žádný majetek, závazky, ani pohledávky, pobývá zde pouze několik let, žádné zásadní sociální, kulturní ani ekonomické vazby si nevytvořil. Na tomto základě žalovaný dospěl k závěru, že nic nenásvědčuje tomu, že by výkon správního vyhoštění nemohl být realizován. Nelze ani vytýkat žalovanému, že k těmto okolnostem neprovedl další šetření, neboť jednak žalobce žádné významné okolnosti, které by se týkaly jeho soukromého a rodinného života, neuvedl, a rovněž lze souhlasit s tím, že rozhodnutí o zajištění je prvním úkonem v řízení, kde správní orgán má k provádění šetření pouze velmi omezený prostor. Žalovaný se pak pouze pro úplnost v souvislosti s možnými překážkami ve vycestování zabýval situací ve Vietnamu z hlediska epidemie Covid-19, kdy ve Vietnamu dosud existují bezpečnostní opatření, která eliminují rizika nákazy tímto virem, s ohledem na to riziko nákazy za překážku ve vycestování nepovažoval. Soud se nedomnívá, že by tato pasáž odůvodnění byla zjevně nepatřičná, neboť i když již v České republice nejsou v souvislosti s touto nemocí činěna žádná zvláštní opatření, tato nemoc nijak nevymizela, stále se vyskytuje a v různých státech může být epidemiologická situace odlišná oproti České republice. Žalovaný tak nijak nepochybil, pokud se i touto okolností pro úplnost zabýval.
27. K tomu je třeba též uvést, že otázka přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života je primárně zkoumána především v rozhodnutí o správním vyhoštění (což bylo v posuzovaném případě učiněno v rozhodnutí ze dne 11. 11. 2023), přičemž v rámci rozhodnutí o zajištění se tato otázka zkoumá především jako možná překážka správního vyhoštění v souvislosti s podmínkou tzv. reálného předpokladu zajištění, která vyplývá z čl. 15 odst. 4 návratové směrnice. Smyslem rozhodnutí o zajištění není konečné posouzení otázky, zda má být cizinci uloženo správní vyhoštění, ale pouze vytvoření podmínek pro jeho pozdější realizaci; správní orgán je povinen předběžně posoudit a učinit si úsudek o tom, zda vyhoštění bude alespoň potenciálně možné, jsou-li mu překážky vycestování v době rozhodování o zajištění cizince známy nebo vyšly-li najevo. V řízení o zajištění cizince proto není nutné postavit najisto, že vyhoštění cizince bude skutečně realizováno, postačí závěr o jeho možnosti. Předmětem tohoto soudního řízení pak není přezkum rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce, ale pouze rozhodnutí o zajištění. Soud k výše uvedenému posouzení žalovaného nezaujal žádné výhrady. Rozhodnutí o zajištění jistě je zásahem do soukromého života žalobce, neboť z podstaty věci představuje omezení jeho osobní svobody, s ohledem na uvedené individuální okolnosti případu se však nejedná o zásah nepřiměřený.
28. Příslušná právní úprava ust. § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců vyžaduje k zajištění cizince současné splnění tří podmínek. Splnění první podmínky, tj. že bylo žalobci doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění, je v projednávané věci doloženo obsahem správního spisu, jedná se o oznámení o zahájení správního řízení ze

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

dne 10. 11. 2023, č. j. KRPA-375337-10/ČJ-2023-000022-ZSV, které si žalobce osobně převzal dne 10. 11. 2023, zároveň bylo již pravomocně rozhodnuto o správním vyhoštění žalobce, a to rozhodnutím žalovaného ze dne 11. 11. 2023 č. j. KRPA-375337-16/ČJ-2023-000022-ZSV, které bylo žalobci doručeno dne 11. 11. 2023.

29. Pro rozhodnutí o zajištění cizince dle § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců musí být dále splněna podmínka, že nepostačuje uložení opatření za účelem vycestování podle § 123b odst. 1 písm. a) – d) citovaného zákona a dále, že je naplněna minimálně jedna z taxativně vymezených skutkových podstat písm. a) – e) § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Konkrétně v případě žalobce jde o naplnění skutkové podstaty uvedené v § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, jelikož je nebezpečí, že by žalobce mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, přičemž z jeho jednání je tento úmysl zjevný. K uvedeným závěrům dospěl žalovaný na základě zjištění, že žalobce v březnu 2020 vycestoval z Rumunska do ČR za pomoci převaděče bez oprávnění k pobytu a bez cestovního dokladu, který za slib o zajištění povolení k pobytu přenechal převaděči, vnější schengenskou hranici tedy překročil neoprávněně bez platného cestovního dokladu a ve skrytu automobilu, do ČR tak rovněž přicestoval neoprávněně, ztrátu cestovního dokladu nikde nehlásil, neučinil žádné kroky k získání nového cestovního dokladu, pobýval v ČR neoprávněně bez cestovního dokladu a bez oprávnění k pobytu od 1. 4. 2020 do dne 10. 11. 2023, když tato doba byla stanovena z procesní opatrnosti, dne 10. 11. 2023 byl žalobce zajištěn hlídkou Policie ČR. Na území ČR nemá žalobce podanou žádnou žádost o pobyt, svůj neoprávněný pobyt nijak neřešil, spoléhal tedy pouze na to, že nebude odhalen, jeho neoprávněný pobyt byl odhalen až činností Policie ČR, je tak důvodné se domnívat, že by žalobce svůj neoprávněný pobyt nadále prodlužoval a nevycestoval by. Žalobce vstoupil na území ČR v době svého neoprávněného pobytu, ač si byl vědom, že zde může pobývat pouze s platným oprávněním k pobytu. Soud k tomu uvádí, že z uvedeného je patrné, že žalobce systematicky a dlouhodobě nerespektuje povinnosti vyplývající z právních předpisů na úseku pobytu cizinců, lze též doplnit, že žalobce se na území ČR dopouštěl též trestné činnosti, na základě čehož byl Obvodním soudem pro Prahu 6 dne 10. 11. 2023 vydán trestní příkaz. Lze tedy uzavřít, že žalovaný dostatečným a přezkoumatelným způsobem v napadeném rozhodnutí uvedl, na základě jakých skutečností dospěl k závěru, že shora popsané jednání žalobce vzbuzuje obavu, že žalobce bude mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Uvedený závěr má oporu ve spise a soud se s ním ztotožnil. Soud tak uzavírá, že i podmínka ve smyslu § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců byla v případě žalobce naplněna.
30. Žalobce dále namítal, že mohlo být přistoupeno k uložení zvláštních opatření za účelem vycestování, v tomto smyslu nepovažuje rozhodnutí za dostatečně odůvodněné.
31. Podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců jsou zvláštními opatřeními za účelem vycestování cizince z území: a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly, b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým nebo trvalým pobytem na území, c) povinnost cizince osobně

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

se hlásit policii v době policií stanovené, d) povinnost cizince zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly.

32. Zvláštní opatření za účelem vycestování představují alternativní řešení s cílem minimalizace omezování osobní svobody v případě zajištění cizinců (srov. rozsudek NSS ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011 - 51). Užití těchto mírnějších opatření předpokládá, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat při jejich realizaci, bude schopen plnit povinnosti z toho plynoucí a že neexistuje důvodná obava, že by byl uložením zvláštního opatření ohrožen výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Možnost aplikace tohoto opatření nutně závisí také na důvodu zajištění. Základním pravidlem je, že uložení zvláštního opatření nesmí ohrozit výkon vycestování cizince (§ 123b odst. 4 věta druhá zákona o pobytu cizinců; čl. 15 odst. 1 návratové směrnice); toto ohrožení bude typově různé v typově odlišných případech důvodů zajištění. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že uložení zvláštního opatření nepostačuje, je povinen svůj závěr přezkoumatelným způsobem odůvodnit.
33. Usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 Azs 20/2016-38, na které odkázal též žalovaný, není v dané věci nepřiléhavé, NSS se v něm totiž zabýval výkladem § 124 odst. 1, § 123b a 123c zákona o pobytu cizinců a obecnější otázkou, zda se míra uvážení ohledně možnosti aplikace zvláštních opatření namísto zajištění cizince liší s ohledem na jednotlivé důvody uvedené v § 124 odst. 1 daného zákona. V tomto usnesení NSS shledal, že možnost aplikace zvláštního opatření namísto zajištění cizince a tomu korespondující úvahy správního orgánu budou nutně záviset na důvodu zajištění, dospěl k závěru, že: *„Vždy je povinností správního orgánu zvážit zejména osobní, majetkové a rodinné poměry cizince, charakter porušení povinností souvisejících s vyhošťovacím řízením, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností stanovených Českou republikou nebo jinými státy EU (včetně charakteru porušení těchto povinností ze strany cizince).“* Tento závěr se pak přiměřeně uplatní ve všech případech, kdy je rozhodováno o zajištění cizince a je zvažována možnost přijetí zvláštních opatření za účelem vycestování. K tomu srov. též rozsudek NSS ze dne 22. 8. 2022, č.j. 5 Azs 390/2020-35. Posouzení, zda správní orgán přistoupí k uložení zvláštního opatření, nezahrnuje pouze subjektivní postoj cizince, zda by byl schopen a ochoten se danému opatření podrobit, ale předpokládá objektivní hodnocení celkové situace správním orgánem, na kterém leží odpovědnost rozhodnout, zda uložené opatření splní svůj účel. (srov. rozsudky ze dne 21. 3. 2012, č. j. 1 As 11/2012 – 74, ze dne 18. 10. 2012, č. j. 7 As 107/2012 – 40, nebo ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011 - 51). Jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 12. 10. 2016, čj. 10 Azs 102/2016-56, uložení mírnějšího opatření podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců je vázáno na předpoklad, že cizinec bude schopen plnit povinnosti z něj plynoucí (*subjektivní složka*), a zároveň neexistuje důvodná obava, že by uložením zvláštního opatření byl ohrožen výkon správního vyhoštění (*objektivní složka*); nesplnění jednoho nebo druhého předpokladu je samostatným důvodem pro závěr, že nepostačuje uložit zvláštní opatření za účelem vycestování.
34. K žalobním námitkám soud uvádí, že žalovaný se v rozhodnutí možnosti uložení zvláštních opatření za účelem vycestování podle § 123b zákona o pobytu cizinců velmi podrobně zabýval (na stranách 3 - 5 napadeného rozhodnutí), a to včetně jednotlivých alternativ dle písm. a) – d) předmětného ust. § 123b, při jejich hodnocení vyšel

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

z konkrétních skutečností týkajících se situace žalobce, které zjistil ve správním řízení a při jeho výsledku. Soud má za to, že toto posouzení je dostatečně odůvodněné a není nijak paušalizované, žalovaný zde pečlivě přihlédl k individuálním aspektům případu žalobce.

35. Z hlediska opatření dle § 123b odst. 1 písm. a) pak žalovaný nevyšel z pouhé skutečnosti, že žalobce nemá na udané adrese u kamaráda hlášený pobyt, ale vzal v úvahu rovněž skutečnost, že na území ČR pobývá neoprávněně, na území ČR nemá žádný majetek ani vazby, místo svého pobytu mění. Žalobce též v řízení uvedl, že na dané adrese nemá uzavřenou žádnou smlouvu. Lze souhlasit se žalovaným, že rozhodnutí o zajištění je prvním úkonem v řízení, kdy standardně nedochází k prověřování údajů sdělených dotčenou osobou. V daném případě však žalovaný nijak nepopíral, že žalobce má zajištěné bydlení na udané adrese u kamaráda, avšak v souvislosti s dalšími okolnostmi dovodil, že uložení tohoto zvláštního opatření není namístě; není tak zřejmé, jaké skutečnosti by měl žalovaný blíže ověřovat. Je třeba konstatovat, že žalovaný v této souvislosti nesprávně uvedl, že žalobce nedisponuje finančními prostředky nezbytnými k vycestování, když přitom žalobce ve správním řízení uvedl, že má peníze na cestu zpět do Vietnamu. Tato nepřesnost však nemá vliv na správnost závěru žalovaného o tom, že předmětné zvláštní opatření nebylo možné žalobci uložit, se kterým se soud ztotožňuje. Žalobce je osobou, která dlouhodobě, tedy více než tři roky, pobývala v České republice bez oprávnění k pobytu a bez cestovního dokladu, žalobce nikdy pobytovým oprávněním nedisponoval, ani se o to nepokusil (nelze tak souhlasit s tím, že by mu pobytové oprávnění vypršelo), do ČR přicestoval za pomoci převaděče, kterému předal svůj cestovní doklad, nepokusil se získat nový cestovní doklad, v ČR vykonával výdělečnou činnost bez povolení (což sám uvedl ve správním řízení), nemá v ČR žádné osobní ani jiné vazby. I když žalobce udal správnímu orgánu adresu, na které se zdržuje, bylo nutné vzít též v úvahu, že k této adrese není nijak smluvně vázán, přičemž rovněž uvedl, že z hlediska doručování není nikde kontaktní a místo svého pobytu mění. Při zvážení všech těchto okolností nemohl žalovaný dospět k jinému závěru, než že žalobce by s největší pravděpodobností neplnil povinnost oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, oznámit každou jeho změnu a ve stanovené době se tam zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly.
36. Pokud jde o opatření dle § 123b odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, žalobce při svém výsledku na výslovný dotaz správního orgánu uvedl, že nemá dostatek finančních prostředků na složení kauce. Žalovaný to adekvátně reflektoval v napadeném rozhodnutí, když uvedl, že žalobce nemá finanční prostředky na složení záruky, ani není jiná osoba, která by za něj byla ochotna záruku složit, rovněž je z předešlého jednání žalobce zřejmé, že nechce vycestovat. K tomu je třeba poukázat na to, že žalobce při svém výsledku na dotaz, zda vycestuje dobrovolně, uvedl, že zde chtěl zůstat ještě asi dva měsíce a vydělat peníze. Příslušné odůvodnění žalovaného je tak rovněž věcně správné a zcela dostatečné, ani toto opatření nebylo možné žalobci uložit.
37. Z hlediska opatření dle § 123b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců žalovaný mimo jiné nesprávně uvedl, že žalobce nedisponuje finančními prostředky nezbytnými k vycestování, když přitom žalobce ve správním řízení uvedl, že má peníze na cestu zpět do Vietnamu. To však nic nemění na tom, že ostatní podstatné okolnosti zde žalovaný uvedl správně, tedy to, že žalobce přicestoval do ČR v době neoprávněného pobytu na území smluvních států, neoprávněně překročil vnější schengenskou hranici, v ČR

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

dlouhodobě neoprávněně pobýval, rovněž deklaroval úmysl v ČR nadále pracovat a požádat o azyl, i když mu v zemi původu nic nehrozí; za těchto okolností stěží bylo důvodné předpokládat, že by žalobce plnil předmětné zvláštní opatření za účelem vycestování z území a že by dobrovolně vycestoval z území. I v této části tak lze odůvodnění žalovaného považovat za dostačující. Obdobné závěry platí i z hlediska opatření dle § 123b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, kdy žalovaný zvažoval tytéž okolnosti spolu se skutečností, že není žádná záruka, že by se žalobce na udané adrese skutečně zdržoval.

38. Žalovaný tak na základě výše uvedeného nepovažoval za očekávatelné, že by žalobce řádně plnil povinnosti mu uložené. Soud se ztotožňuje se závěrem žalovaného, že za této situace uložení zvláštních opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců nepřicházelo v úvahu, nebyla splněna ani subjektivní, ani objektivní složka, byla zde dána důvodná obava, že by uložení zvláštního opatření byl ohrožen výkon správního vyhoštění. Je zřejmé, že v daném případě není dána jakákoli okolnost, která by svědčila pro možnost uložení mírnějších opatření, nic nenásvědčovalo možné snaze žalobce spolupracovat s orgány České republiky a neohrozit výkon správního vyhoštění. Žalobce na žádnou takovou okolnost neupozornil ani v žalobě, jeho námitky jsou veskrze obecné, žalovanému sice vytýkal nedostatečné odůvodnění v souvislosti s neuložením zvláštních opatření za účelem vycestování, ale neuvedl již žádné konkrétní argumenty, pro které by žalovaný měl k takovým alternativním opatřením přistoupit. Námitka je tak nedůvodná.
39. Žalobce dále namítal, že doba, na kterou byl zajištěn, je nepřiměřeně dlouhá a její odůvodnění je neurčité.
40. Žalovaný stanovil v napadeném rozhodnutí délku trvání zajištění na dobu 90 dnů, a to s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Uvedl, že žalobce nedisponuje cestovním dokladem a je tedy třeba pro stanovený cíl napadeného rozhodnutí zajistit mu náhradní cestovní doklad. K tomuto účelu bude nejprve třeba ověřit totožnost žalobce, kdy pro toto ověření bude dotazován Interpol a zastupitelský úřad státu, na jejímž základě může příslušný správní orgán požádat o vydání náhradního cestovního dokladu. K tomuto účelu bude s žalobcem sepisována žádost o zjištění totožnosti a vydání náhradního cestovního dokladu v příslušné jazykové mutaci, která bude zasílána na Ředitelství služby cizinecké policie („ŘSCP“), která žádost se všemi potřebnými doklady (fotografie žalobce, žádost o ověření totožnosti a vydání náhradního cestovního dokladu) zašle na zastupitelský úřad dotčené země. Doba vydání náhradního dokladu se obvykle u třetích zemí pohybuje okolo 40 až 60 dnů, přičemž tato doba se odvíjí též od informací poskytnutých cizincem v žádosti o ověření totožnosti. Při stanovení doby zajištění žalovaný rovněž přihlédl k době, která je nutná k zabezpečení přepravních dokladů, kdy ŘSCP jako příslušný orgán dle § 163 odst. 1 písm. i) zákona o pobytu cizinců obstarává letenku nebo vyjednává průvoz cizince přes jiné státy Evropské unie, kdy je nutné zajistit policejní eskortu přes dotčené státy, a komunikuje s domovským státem o vzetí zpět cizince, přičemž doba k zajištění těchto náležitostí se pohybuje kolem 30 dnů.
41. Žalovaný tak komplexně popsal postup, který je nutné k výkonu správního vyhoštění učinit, soud na tento popis v podrobnostech odkazuje, nelze souhlasit s tím, že by žalovaný na konkrétní popis rezignoval. Stanovená doba je přitom též v souladu s § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, který stanovuje limity pro dobu zajištění cizince, a to na 180 dní. Soud má rovněž za to, že takto odůvodněná délka zajištění je zcela Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

přezkoumatelná a přiměřená, a to s ohledem na kvalifikovaný odhad žalovaného doby potřebné k vyřízení všech nezbytných záležitostí (ověření totožnosti žalobce, vystavení náhradního cestovního dokladu, zajištění průvozu a eskorty žalobce, zajištění letenky, atd.). K tomu soud poznamenává, že se jedná o odhad budoucích nezbytných kroků, kdy žalovaný stěží může být z hlediska časové specifikace jednotlivých kroků konkrétnější. Rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 24. 2. 2023, č.j. 42 A 1/2023-13 není na danou věc přílehlavý, neboť soud se zde zabýval rozhodnutím o prodloužení doby zajištění žalobce, kdy jednak posuzované rozhodnutí bylo formulováno zcela odlišně od napadeného rozhodnutí a dále se v rámci odůvodnění prodloužení zajištění posuzují částečně odlišná kritéria, než při prvotním zajištění. S ohledem na uvedené soud uzavírá, že zajištění bylo stanoveno na dobu v rámci zákonem stanoveného rozmezí, a zároveň na dobu nejnutnější s ohledem na kvalifikovaný a přezkoumatelným způsobem uvedený časový odhad kroků nezbytných k dosažení cíle zajištění, tj. správního vyhoštění žalobce. I tato námitka je tak nedůvodná.

42. Lze shrnout, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí, jakož i z předloženého správního spisu vyplývá, že napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu věci, který má oporu ve spise, a soud nezjistil žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo nutné napadené rozhodnutí ve vztahu k rozsahu skutkových zjištění a z nich plynoucích právních závěrů hodnotit jako nezákonné. Své závěry pak žalovaný v napadeném rozhodnutí řádně a přezkoumatelně odůvodnil. Soud shledal, že všechny podmínky vyžadované ust. § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců byly v případě žalobce naplněny, nebyly indikovány žádné překážky v realizovatelnosti správního vyhoštění žalobce, nebylo možné použít mírnějších opatření, přičemž použití daného institutu zajištění nebylo v případě žalobce nepřiměřené, stanovená délka zajištění nepřesahovala zákonné rozmezí a byla dostatečně odůvodněna.
43. S ohledem na výše uvedené závěry soud neshledal žalobní námitky důvodnými, a proto žalobu dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
44. Soud nerozhodoval o návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě, neboť o žalobě soud rozhodl bez zbytečného odkladu po obstarání podkladů nutných pro rozhodnutí, do 7 pracovních dnů od doručení správního spisu a zároveň ve lhůtě 30 dnů od podání žaloby ve smyslu § 73 odst. 4 s.ř.s., a to tak, že žaloba byla zamítnuta. Případný odkladný účinek přitom působí jen do skončení řízení před soudem. V této situaci by tedy již rozhodování o odkladném účinku žaloby bylo bezpředmětné. (k tomu srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2021 č.j. 1 Azs 95/2021-25).
45. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 6. prosince 2023

Mgr. Kateřina Peroutková v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.